

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2SŽ/19/2014
Identifikačné číslo spisu: 9014010133
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:9014010133.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o., Bratislavská 1/a, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Paul Q., s.r.o., so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova č. 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/052/2014 zo dňa 7. júla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/052/2014 zo dňa 7. júla 2014 z r u š u j e a v e c v r a c i a odporkyni na ďalšie konanie.

Odporkyňa j e p o v i n á zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume 522,79 € na účet právneho zástupcu navrhovateľky do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím č. RP/052/2014 zo dňa 7. júla 2014 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g) a h) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) postupom podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods.5 písm. a) uvedeného zákona vo výške 21 000 € za porušenie povinností ustanovených v § 33 ods. 4 písm. a) a § 39a ods. 2 v spojení s § 39a ods. 5 písm. d) tohto zákona.

Povinnosť ustanovenú v § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii navrhovateľka podľa odporkyne porušila tým, že:

1. dňa 16. 1. 2014 o cca 19:12 hod., 17. 1. 2014 o cca 6:29 hod., 19. 1. 2014 o cca 21:49 hod. a 2. 2. 2014 v čase o cca 19:43:40 hod odvysielala reklamný šot na lieky Ibalgin 400 a IBALGIN FAST, pričom v prípade lieku IBALGIN FAST sa po dobu cca 2 sekundy a po prestrihu ďalšie 2 sekundy v

dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Ibalgín Fast je liek na vnútorné použitie. Obsahuje ibuprofenum. Pozorne si prečítajte písomnú informáciu pre používateľov a poraďte sa s lekárom alebo lekárnikom.“,

2. dňa 17. 1. 2014 o cca 6:27 hod. a 19. 1. 2014 o cca 20:52 hod. odvysielala reklamný šot na liek Pinosol, počas ktorého sa po dobu cca 2 sekundy, cca 1 sekundu po prvom prestrihu a cca 3 sekundy po druhom prestrihu v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „LIEK K APLIKÁCIÍ DO NOSA. POZORNE SI PREČÍTAJTE PÍ SOMNÚ INFORMÁCIU PRE POUŽÍVATEĽOV A PORAĎTE SA S LEKÁROM ALEBO LEKÁRNIKOM.“,

pričom v dôsledku doby a spôsobu zobrazenia týchto výziev, ktoré boli rozdelené prestrihom resp. prestrihmi, pri ktorých sa zmenilo umiestnenie textu, ako aj jeho pozadie, nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsahujúceho v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku,

3. dňa 17. 1. 2014 o cca 6:57 hod. a o cca 7:57 hod. odvysielala reklamný šot na lieky Panadol Extra a Panadol Novum, pričom v prípade lieku Panadol Extra sa po dobu cca 3 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Panadol Extra (tbl flm 30) a Panadol Extra Rapid (tbl eff 12) sú lieky určené na vnútorné použitie. Pred použitím ktoréhokolvek lieku si pozorne prečítajte poučenie o správnom užití lieku. O užití lieku sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom.“, pričom v dôsledku krátkosti času zobrazenia nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsahujúceho v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku,

4. dňa 17. 1. 2014 o cca 7:55 hod. odvysielala reklamný šot na lieky Coldrex Max Grip a Coldrex tablety, pričom v prípade lieku Coldrex Max Grip sa po dobu cca 5 sekúnd v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Coldrex MaxGrip je liek na vnútorné užitie. Pred použitím si pozorne prečítajte poučenie o správnom užití lieku. O užití lieku sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom. Je vhodný pre dospelých a mladistvých s telesnou hmotnosťou nad 65 kg.“, pričom v dôsledku doby a spôsobu zobrazenia tejto výzvy - drobné písmo bledej farby, ktoré splyvalo s meniacim sa pozadím, nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsahujúceho v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku.

Povinnosť ustanovenú v § 39a ods. 2 v spojení s § 39a ods. 5 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii podľa odporuky navrhovateľka porušila tým, že v rámci televíznej programovej služby TV MARKÍZA dňa 17. 1. 2014 o cca 06:00 hod odvysielala program Teleráno, v ktorom došlo k umiestňovaniu produktov podľa § 39a ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii, pričom v tomto programe došlo k porušeniu povinnosti zreteľne informovať verejnosť o existencii umiestňovania produktov označením na konci programu.

Rada rozhodovala v správnych konaniach č.: 319/SKO/2014 a 295/SKO/2014.

Rada v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne opísala skutkový stav každého čiastkového skutku zistený v správnych konaniach a procesné úkony vykonané v priebehu správneho konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedla, že § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii neuvádza, či výzva na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku má mať vizuálnu, verbálnu alebo vizuálno-verbálnu podobu, avšak z rozhodovacej praxe Rady ako aj z judikatúry NS SR vyplýva, že pokiaľ je vysielateľom zvolené vizuálne spracovanie výzvy, je potrebné, aby text takejto výzvy bol dostatočne výrazný a čitateľný, aj s prihliadnutím na jeho grafické spracovanie a pozadie, na ktorom je zobrazený, tak, aby bolo možné pri (normálnych) priemerných schopnostiach čítania prečítať celý text výzvy počas doby, po ktorú je zobrazený na obrazovke.

Vo všetkých prípadoch okrem reklamy na liek Pinosol propagoval reklamný šot dva rôzne lieky (hoci vo väčšine prípadov sa jednalo o deriváty príbuzných liekov, v každom prípade sa jednalo o dva rôzne lieky a nie o napr. iba iné balenie toho istého lieku). Taktiež sa vždy jednalo o jeden reklamný šot, nakoľko tento napriek minimálnym odlišnostiam (napr. v pozadí) tvoril z obsahového (hoci boli propagované dva

produkty, jednalo sa vždy o totožného výrobcu), formálneho (napriek prestrihom v šote prevažovali spoločné znaky nad znakmi rozlišovacími) a funkčného hľadiska (propagované produkty boli produktmi jedného výrobcu, pričom propagačné „príbehy“ oboch liekov na seba funkčne nadväzovali, keďže propagovali riešenie toho istého problému akurát inou formou - rýchlejší účinok príp. liek vo forme tabletiiek) jeden uzavretý celok. V prípade, ak reklama propaguje viac ako jeden liek, výzva sa musí týkať každého z týchto liekov. Účastník konania však nemusí nevyhnutne uviesť samostatnú výzvu pre každý z liekov. Ak sa však rozhodne predmetnú povinnosť zabezpečiť výzvou spoločnou, táto sa musí nespochybniteľne týkať každého propagovaného lieku. V prípade, ak sa účastník konania rozhodne splniť danú povinnosť osobitnými výzvami pre každý z liekov (ako v tomto prípade), požiadavka na jednoznačnosť a zrozumiteľnosť sa týka každej zo samostatných výziev.

K reklame na lieky Ibalgin 400 a IBALGIN FAST odporkyňa v rozhodnutí uviedla, že vzhľadom na veľkosť písmen a krátkosť času, po ktorý bol text obsahujúci výzvu zobrazený, nebolo ani priemerne vnímaťému divákovi umožnené prečítať celé jeho znenie počas doby, po ktorú bol zobrazený na obrazovke, pričom výzva na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku bola zaradená do tohto textu a nebola nijako zvýraznená ani zobrazená samostatne tak, aby s ňou bol divák konfrontovaný priamo. Jednoznačne a zrozumiteľne bolo možné text obsahujúci predmetnú výzvu prečítať až po zastavení obrazu. Samotné znenie výzvy sa síce nezmenilo, avšak počas zobrazenia tejto výzvy sa po cca 2 sekundách tzv. prestrihom podstatným spôsobom zmenilo pozadie, na ktorom bola táto výzva vyobrazená a najmä sa tiež zmenilo umiestnenie daného textu na obrazovke. Po tejto zmene bola predmetná výzva zobrazená ďalšie cca 2 sekundy. Hoci veľkosť písma a kontrast farby písma a farby pozadia je v tomto prípade možné považovať za štandardnú (a teda takú, ktorá žiadnym výrazným spôsobom neruší diváka pri čítaní tejto výzvy), vzhľadom na rozsah tejto výzvy čas potrebný na jej bezproblémové prečítanie je min. 5 sekúnd. Prestrih, ktorým sa zmenilo pozadie (jeho farba), ale najmä umiestnenie a vnútorné členenie samotného textu (text bol pôvodne zobrazený na dvoch riadkoch po prestrihu bol zobrazený na riadkoch troch) spôsobil, že divák musel začať čítať túto výzvu od začiatku a teda nemohol pokračovať v súvislom čítaní tejto výzvy. Je teda zrejmé, že divák mal k dispozícii max. 2 sekundy nerušeného čítania výzvy čo vzhľadom na jej rozsah nemohlo stačiť.

K reklame na liek Pinosol odporkyňa v rozhodnutí uviedla, že aj keď sa samotné znenie výzvy počas jej zobrazenia nezmenilo, po cca 2 sekundách sa tzv. prestrihom podstatným spôsobom zmenilo pozadie, na ktorom bola táto výzva vyobrazená. Nejednalo sa pritom o tzv. okamžitý prestrih, ale text výzvy sa na niekoľko sekúnd úplne stratil z obrazovky. Po tom, ako sa predmetný text opäť objavil, zostal bez zmeny vyobrazený iba jednu sekundu. Následne došlo k ďalšiemu prestrihu, po ktorom zostal text vyobrazený cca 3 sekundy. Výzva bola na obrazovke zobrazená celkovo 6 sekúnd, pričom však spôsob zobrazenia tejto výzvy v žiadnom prípade divákovi neumožňoval súvislé čítanie tejto výzvy po celú uvedenú dobu. Naopak, po prvom prestrihu, ktorým sa zmenilo pozadie (jeho farba) text na niekoľko sekúnd úplne zmizol. Po druhom prestrihu sa síce nezmenilo pozadie, avšak zmenilo sa vnútorné členenie samotného textu (text bol pôvodne zobrazený na dvoch riadkoch, po prestrihu bol zobrazený na jednom riadku), čo podľa Rady spôsobilo, že divák musel začať čítať túto výzvu od začiatku, a teda nemohol pokračovať v súvislom čítaní tejto výzvy. Je teda zrejmé, že divák mal k dispozícii max. 3 sekundy nerušeného čítania výzvy, čo vzhľadom na jej rozsah nemohlo stačiť.

K reklame na liek Panadol Extra odporkyňa v rozhodnutí uviedla, že hoci veľkosť písma a kontrast farby písma a farby pozadia je v tomto prípade možné považovať za štandardnú (teda takú, ktorá žiadnym výrazným spôsobom neruší diváka pri čítaní tejto výzvy), čas potrebný na jej bezproblémové prečítanie je minimálne 8 sekúnd, a to predovšetkým z dôvodu rozsahu, t. j. dĺžky textu tejto výzvy. Výzva bola na obrazovke zobrazená cca 3 sekundy. Hoci pozadie, umiestnenie alebo vnútorné členenie textu sa v tomto prípade žiadnym spôsobom nemenilo, cca 3 sekundy na prečítanie výzvy, ktoré mal divák k dispozícii, vzhľadom na jej rozsah nemohlo stačiť.

K reklame na liek Coldrex Max Grip odporkyňa v rozhodnutí uviedla, že výzva bola na obrazovke zobrazená cca 5 sekúnd. Hoci pozadie, umiestnenie alebo vnútorné členenie textu sa v tomto prípade žiadnym podstatným spôsobom nemenilo, vzhľadom na rozsah je na prečítanie výzvy potrebných

minimálne 6 sekúnd. V danom prípade však bolo čítanie predmetnej výzvy sťažené malou veľkosťou písma ako aj nedostatočným kontrastom medzi farbou písma a farbou pozadia (bledé písmo na bledom pozadí).

K porušeniu povinnosti zreteľne informovať verejnosť o existencii umiestňovania produktov označením na konci programu, ku ktorej došlo v programe Teleráno, odporkyňa v rozhodnutí uviedla, že § 39a ods. 5 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii stanovuje jednoznačnú povinnosť zreteľne informovať recipienta o umiestňovaní produktov na začiatku programu, na jeho konci a pri jeho pokračovaní po prerušení mediálnou komerčnou komunikáciou. Výkladom predmetného ustanovenia nie je možné dospieť k inému záveru ako k tomu, že informácia o komerčnom obsahu programu musí byť recipientovi prezentovaná na úplnom začiatku programu a na jeho úplnom konci a na úplnom začiatku jeho pokračovania po prerušení.

V predmetnom programe bol oznam o umiestňovaní produktov zaradený do vysielania cca 1 minútu a 14 sek. pred jeho skončením. Oznam bol zobrazený po skončení rozhovoru moderátorov s hudobným hosťom bezprostredne po tom ako hudobný hosť začal hrať svoju poslednú pieseň. Zároveň na obrazovke začali rolovať titulky. Počas poslednej piesne a titulkov však program jednoznačne pokračoval, a to zábermi na spievajúceho a hrajúceho hosťa ako aj zábermi na činnosť ostatných hostí. Titulky programu tvorili iba drobnú lištu na spodku obrazovky a zábery na hostí tak jednoznačne dominovali na obrazovke.

Titulky programu sú len jedným z formálnych znakov programu a v mnohých prípadoch sú skutočne zaradené na úplný začiatok alebo úplný koniec programu. Vzhľadom na svoju primárnu funkciu informovať diváka o tvorcach, účinkujúcich, ako aj o ďalších podrobnostiach o programe, tvoria titulky neoddeliteľnú súčasť programu. V prípade, ak vysielateľ zaradí titulky programu do (relatívne) dlhšej záverečnej scény (ktorej súčasťou sú napr. zostrih záberov zo zákulisia, či speváckych vystúpení ako v tomto prípade) - vzhľadom na obsahovú, formálnu a funkčnú zhodu tejto scény so samotným programom je nepochybné, že aj táto scéna tvorí integrálnu súčasť daného programu. Za koniec programu je teda logicky nutné označiť až moment skončenia scén resp. krátky časový úsek bezprostredne predchádzajúci skončeniu týchto scén. Samotný fakt, kedy počas záverečných scén „nabehnú“ na obrazovku titulky, tak nemá žiadnu súvislosť so skutočnosťou, kedy daný program skončil.

Pri odôvodňovaní uloženej sankcie odporkyňa poukázala na rozhodnutia, ktorými boli navrhovateľke uložené sankcie vo veci porušenia § 33 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii (predtým § 33 ods. 5). Ďalej odporkyňa uviedla, že v minulosti už viackrát pristúpila v obdobných prípadoch, keď posudzovala viacero problematických reklám na lieky v jednom rozhodnutí, na model určenia výšky pokuty - 3 319 € za každú reklamu na liek, ktorá neobsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu.

Odporkyňa ďalej rozviedla skutočnosti, ktoré vzala do úvahy pri určovaní výšky pokuty, a to závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinnosti, spôsob porušenia povinnosti. Rozoberaniu týchto faktorov, ovplyvňujúcich výšku uloženej sankcie, sa Rada venovala ohľadne oboch správnych deliktov (teda porušenia povinnosti uvedenej v § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii ako aj povinnosti uvedenej v § 39a ods. 5 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii).

Rada uviedla, že pri uložení sankcie vzala do úvahy aj skutočnosť, že rozhodovala o dvoch samostatných správnych deliktoch, pričom jeden z nich bol navyše tvorený štyrmi čiastkovými útokmi - štyri reklamné šoty propagujúce rôzne lieky, pričom pri započítaní ich rotácií boli tieto reklamné šoty odvysielané celkovo deväťkrát (Ibalgin - 4-krát, Pinosol - 2-krát, Panadol - 2-krát a Coldrex 1-krát).

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala navrhovateľka v zákonnej lehote opravný prostriedok a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie, a aby odporkyňu zaviazal na náhradu trov konania.

Navrhovateľka považuje ustanovenia § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii za nejasné a nepresné, obsahujúce neurčité právne pojmy. Tieto umožňujú rôzny výklad a spôsobujú právnu neistotu. V praxi sa hodnotenia, čo je jednoznačné a zrozumiteľné pre divákov vo viacerých prípadoch rozchádzajú. Navrhovateľka má za to, že v jednotlivých reklamných spotoch bola výzva zobrazená spôsobom adekvátnym pre prečítanie a porozumenie priemerným divákom.

K reklamnému spotu na Ibalgin 400 a IBALGIN FAST navrhovateľka uviedla, že výzva bola na obrazovke zobrazená počas 4 sekúnd reklamného spotu. Počas celého reklamného spotu sa výzva nezmenila, po prestrihu t.j. po cca 2 sekundách sa zmenilo len pozadie, na ktorom bola výzva vyobrazená. Divák mal k dispozícii teda dostatok času na prečítanie výzvy. Navrhovateľka poukazuje na fakt, že schopnosť diváka pri čítaní textu výzvy v kratšom čase je daná tým, že divák už z bezprostredne predchádzajúcej časti reklamného spotu má predstavu, aký typ textu sa v dolnej polovici obrazovky vyskytuje a jeho prečítanie mu teda trvá kratšie, t.j. priemerná rýchlosť prečítania opakovaného textu sa u divákov zvýši.

K reklamnému spotu na Pinosol uviedla, že výzva bola na obrazovke zobrazená 6 sekúnd a napriek prestrihom reklamného spotu bola výzva zrozumiteľná a jednoznačná. Odporca konštatoval, že po prestrihu musel divák začať výzvu čítať od začiatku, vzhľadom na skutočnosť, že najskôr bola zobrazená na dvoch riadkoch a po prestrihu na jednom. Uvedené považuje navrhovateľka za striktné formalistické a subjektívne hodnotenie, ktoré nebolo nijakým spôsobom preukázané.

V reklamnom spote na Panadol Extra bola výzva podľa merania navrhovateľky zobrazená na obrazovke počas 4 sekúnd a nie 3 sekúnd, ako tvrdí odporkyňa, pričom spôsob zobrazenia výzvy a uvedené časové obdobie je podľa názoru navrhovateľky dostatočne dlhé na prečítanie priemerným divákom (na rozdiel od tvrdenia odporkyne, že vzhľadom na dĺžku textu čas potrebný na bezproblémové prečítanie je minimálne 8 sekúnd).

Pri reklame na Coldrex Max Grip bola podľa odporkyne výzva zobrazená na obrazovke celkovo iba 5 sekúnd a čas potrebný na bezproblémové prečítanie je minimálne 6 sekúnd. Navrhovateľka v tejto súvislosti poukázala na to, že posledná veta výzvy, ktorú podľa časovej kalkulácie odporcu nestihne divák prečítať je nasledovná: „Je vhodný pre dospelých a mladistvých s telesnou hmotnosťou nad 65 kg.“ Posledná veta výzvy nie je povinnou obsahovou náležitosťou výzvy v zmysle § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii a uvedenú skutočnosť mala odporkyňa aj zohľadniť. Navrhovateľka má za to, že výzva bola na obrazovke zobrazená dostatočne dlho a s dostatočným kontrastom medzi farbou písma a farbou pozadia, a to tak aby bol divák schopný obsahu výzvy porozumieť.

K porušeniu ustanovenia § 39a ods. 5 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii navrhovateľka uviedla, že pre účel zhodnotenia, či bol oznam odvysielaný na konci programu, je potrebné zhodnotiť, čo sa považuje za koniec programu. Zákon však nešpecifikuje, čo sa považuje za koniec programu. Navrhovateľka sa stotožňuje s vyjadrením odporcu, že titulky sú formálnym znakom úplného konca programu. Na základe tejto logiky a s cieľom naplniť účel zákona umiestnila navrhovateľka oznam v momente, kedy už titulky signalizujú koniec programu.

V odvolaní ďalej navrhovateľka uviedla, že výška pokuty nie je primeraná. Tiež poukázala na to, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, ktoré skutočnosti boli podkladom pre stanovenie výšky pokuty. V rozhodnutí absentujú príklady jednotlivých prípadov, v ktorých sa navrhovateľka dopustila porušenia § 39a ods. 2 s odkazom na § 39a ods. 5 písm. d) zákona a výška pokuty, ktorá jej bola udelená za toto porušenie. Z rozhodnutia tak nie je zrejmé, či prípadné sankcie udelené v minulosti boli zohľadnené pri stanovení výšky pokuty.

Z rozhodnutia nie je zrejmé, z čoho presne odporkyňa vychádzala pri stanovovaní výšky pokuty, a ako k celkovej úhrnnej pokute dospela. Z rozhodnutia nie je jednoznačne zrejماً metodika pri stanovení výšky pokuty, teda či odporkyňa vychádzala z výšky pokuty 3 319 eur za každú reklamu na liek alebo

vychádzala z inej výšky. V rozhodnutí absentuje vysvetlenie, aká výška pokuty pripadá na ktoré porušenie zákona, t.j. aká časť z celkovej pokuty bola udelená za porušenie § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii a aká časť za porušenie § 39a ods. 5 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii.

K opravnému prostriedku navrhovateľky sa vyjadrila odporkyňa a navrhovala napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Odmieťa tvrdenie navrhovateľky, že neurčité právne pojmy uvedené v ustanovení § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii umožňujú rôzny výklad a vedú k právnej neistote. Naopak, inštitúty správneho uváženia a neurčitých pojmov, ako špecifickej formy správneho uváženia, zabezpečujú v rámci konštrukcie zákona o vysielaní a retransmisii potrebnú flexibilitu pri uplatňovaní noriem, ktoré vzhľadom na charakter oblasti predmetnej právnej úpravy nemôžu objektívne vyjadriť spoločenskú realitu absolútnym spôsobom. Odporkyňa sa pri výklade týchto pojmov pohybuje striktne v rámci hraníc vytýčených svojou predchádzajúcou rozhodovacou praxou a príslušnou judikatúrou, pričom vychádza z objektívne zisteného skutkového stavu a svoj výklad riadne odôvodní.

Pokiaľ ide o konkrétne posúdenie naplnenia znakov správnych deliktov, za ktoré bola navrhovateľke uložená pokuta, odporkyňa vo vyjadrení zotrvala na svojich názoroch a hodnoteniach vyslovených v napadnutom rozhodnutí.

K námietkam týkajúcim sa uloženej pokuty odporkyňa uviedla, že nie je pravdivé tvrdenie o absencii predchádzajúceho rozhodnutia vo veci porušenia § 39a ods. 2 v spojení s § 39a ods. 5 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii. Rada na str. 23 odkazuje na rozhodnutie č. RL/057/2012 z 11. septembra 2012, ktorým bola navrhovateľke uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona.

Napadnutým rozhodnutím bola navrhovateľke uložená úhrnná sankcia. Na základe analógie s obdobným inštitútom trestného práva tak odporkyňa uplatnila absorpčnú zásadu a sankciu uložila iba za závažnejší správny delikt, ktorým je v prejednáwanej veci jednoznačne opakované porušenie § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii. Rada navrhovateľku za porušenie povinnosti týkajúcej sa umiestňovania produktov (§ 39a zákona o vysielaní a retransmisii) v konečnom dôsledku reálne nesankcionovala.

Odporkyňa poukázala na to, že za porušenie § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii zákon umožňuje uložiť sankciu až do výšky 165 969 €. Výška uloženej sankcie 21 000 €, hoci ju navrhovateľka považuje za vysokú, je na spodnej hranici zákonom vymedzenej sadzby. Ak za odvysielanie jedného reklamného šotu bez riadnej výzvy bola navrhovateľke v minulosti uložená sankcia vo výške 3 319 €, pokuta 21 000 € za opakované porušenie rovnakej povinnosti, pozostávajúce z odvysielania štyroch reklamných šotov (štyri čiastkové útoky) bez riadnej výzvy, nemôže byť označené za neodôvodnené, resp. nezohľadňujúce predchádzajúce sankcie.

Rada nemohla opomenúť, že navrhovateľka, aj napriek tomu, že bola za porušenie predmetného ustanovenia (dokonca obdobným spôsobom) niekoľkokrát právoplatne sankcionovaná, porušila predmetnú povinnosť opakovane, pričom spáchaný správny delikt mal charakter pokračovacieho správneho deliktu tvoreného viacerými čiastkovými útokmi, čo zvýšilo jeho celkovú závažnosť. Preto aj sankcia musela byť logicky vyššia, ako v prípadoch, kedy sa jednalo len o „bežný“ správny delikt spáchaný len jedným činom, resp. nezákonným odvysielaním jednej reklamy na jeden liek.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 1 Správneho súdneho poriadku konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (246 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku) postupom podľa § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu a jemu predchádzajúce správne konanie a po oboznámení sa s obsahom administratívnych spisov, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania, a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky je dôvodný.

Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup správneho orgánu (odporkyne), ktorým bola navrhovateľke uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/, určená podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinností ustanovených v § 33 ods. 4 písm. a/ a § 39a ods. 5 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g) a h) zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia.

Podľa § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii vysielaná reklama na lieky okrem liekov podľa odseku 3 a § 31a ods. 10 musí byť rozoznateľná, nezaujatá, pravdivá a overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Reklama musí obsahovať jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku.

Podľa § 39a ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii umiestňovanie produktov je zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia o tovare, službe alebo ochrannej známke, zaradená do programu za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu.

Podľa § 39a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii umiestňovanie produktov je povolené iba za podmienok ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 39a ods. 5 písm. d) vety prvej zákona o vysielaní a retransmisii umiestňovanie produktov podľa odsekov 3 a 4 je povolené v programoch, ktoré spĺňajú požiadavku, že verejnosť je zreteľne informovaná o existencii umiestňovania produktov označením na začiatku a na konci programu, ako aj pri pokračovaní programu po prerušení mediálnou komerčnou komunikáciou.

Podľa § 64 ods. 1 až 3 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d) rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a) a c),

ods. 3 písm. k), § 20 ods. 1 a 4, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b)] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods.1 písm. e)].

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Účelom zákonnej regulácie vysielania reklamy na lieky je zabezpečiť ochranu divákov (recipientov informácií odvysielaných v reklame) pred poškodením zdravia. Zákonodarca v zákone o vysielaní a retransmisii bližšie nešpecifikuje, akú podobu má mať výzva na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku, avšak z obsahu právnej normy vyplýva, že výzva má byť zrozumiteľná a jednoznačná, a teda je na vysielateľovi zvoliť takú formu výzvy, aby priemerne vnímajúci divák bol schopný sa s ňou oboznámiť. Najvyšší súd sa stotožňuje s tvrdením odporkyne, že potrebnú dĺžku zobrazenia textovej informácie podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii nie je možné určiť paušálne, teda všeobecne pre všetky prípady vysielania reklamy na lieky, keďže posúdenie tejto otázky je závislé od viacerých kritérií, ktoré sú vždy dané individuálne konkrétnym prípadom. Všeobecne možno výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku, zobrazenú vo forme textovej informácie, považovať za zrozumiteľnú a jednoznačnú, ak je v dostatočnej veľkosti a v dostatočnom časovom rozsahu zobrazená tak, aby priemerne vnímajúci divák sa v jej texte vedel zorientovať a aby bol schopný zamerať svoju pozornosť na prečítanie a pochopenie jej významu. Najvyšší súd po vzhliadnutí záznamu odvysielaných reklamných šotov, za ktoré bola navrhovateľke napadnutým rozhodnutím uložená pokuta, dospel k záveru zhodnému s názorom odporkyne, že žiadnu z posudzovaných výziev na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku nemožno kvalifikovať ako zrozumiteľnú a jednoznačnú, pretože vzhľadom na zvolený spôsob grafickej úpravy zobrazenia výzvy a časovú dĺžku jej zobrazenia sa žiadna z posudzovaných výziev nedala prečítať celá.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia Rada podrobne opísala skutkový stav každého čiastkového porušenia zákona a dôvody, pre ktoré považovala výzvu podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii v jednotlivých posudzovaných prípadoch za nedostatočne jasnú a zrozumiteľnú. S týmito dôvodmi odporkyne, reprodukovanými v úvode odôvodnenia tohto rozsudku, sa najvyšší súd stotožňuje a nebude ich na tomto mieste duplicitne uvádzať, nakoľko slovné vyjadrenie argumentácie by bolo v podstate identické, pretože len ťažko by najvyšší súd zvolil na zdôvodnenie naplnenia znakov správneho deliktu slovné formulácie odlišné od formulácií obsiahnutých v napadnutom rozhodnutí. Najvyšší súd

zastáva názor, že odôvodnenie rozhodnutia odporkyne v časti zdôvodnenia porušenia § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii je zrozumiteľné, logické, zodpovedajúce skutkovému stavu vecí a zákonnej úprave na tento stav sa vzťahujúcej.

K odvolacím námietkam navrhovateľky v časti porušenia § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii najvyšší súd uvádza nasledovné. Pokiaľ ide o namietaný rôzny výklad pojmov „jednoznačná“ a „zrozumiteľná“, najvyšší súd poukazuje na vyššie uvedený text odôvodnenia, kde definuje, čo možno rozumieť pod uvedenými pojmami v spojení s účelom právnej normy, v ktorej sú tieto pojmy obsiahnuté. Zároveň je treba zdôrazniť, že sa nejedná o pojmy, ktoré by umožňovali veľmi široký výklad, ako sa to snaží naznačiť navrhovateľka. Všetci členovia senátu rozhodujúceho v prejednávanej veci sa s posudzovanými reklamnými spotmi oboznámili a žiaden z nich nemal pochybnosti o tom, že odvysielané výzvy nenapĺňali požiadavky jednoznačnosti a zrozumiteľnosti kladené na nich zákonom o vysielaní a retransmisii.

Je tiež mylné tvrdenie navrhovateľky, že odporkyňa posúdila vec striktno formalisticky a subjektívne zhodnotením, že v prípade prestrihu reklamného spotu, keď najskôr bola výzva zobrazená na dvoch riadkoch a po prestrihu na jednom, musel divák začať výzvu po prestrihu čítať od začiatku. Najvyšší súd objektívne zistil, že spôsob zobrazenia výzvy pred a po prestrihu v spojení so samotným faktom, že došlo k prestrihu v reklamnom spote, mali za následok, že divák automaticky začína text čítať odznova, nakoľko vôbec nepredpokladá vzhľadom na prestrih, že ide o totožný text a tiež vzhľadom na odlišné grafické usporiadanie textu ani nie je možné sa v takom krátkom čase zorientovať, v ktorom mieste presne je treba naviazať na už prečítanú časť textu.

Navrhovateľka v odvolaní namietala, že v prípade reklamného spotu na Coldrex Max Grip posledná veta výzvy („Je vhodný pre dospelých a mladistvých s telesnou hmotnosťou nad 65 kg.“) nie je povinnou obsahovou náležitosťou výzvy v zmysle § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii, a keďže podľa odporkyne čas potrebný na bezproblémové prečítanie výzvy je minimálne 6 sekúnd a výzva bola zobrazená na obrazovke celkovo 5 sekúnd, podľa navrhovateľky výzva bola zobrazená dostatočne dlho pre jej porozumenie. Najvyšší súd k tomu uvádza, že graficky je výzva zobrazená ako ucelený text, a keďže z obsahu textu je divákovi jasné, že sa jedná o istý druh poučenia, ktorý je preňho dôležitý, potom nie je na mieste argument, že posledná veta výzvy nie je povinnou obsahovou náležitosťou výzvy v zmysle § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii. Vzhľadom na to, že výzva nemohla byť pre krátkosť času prečítaná celá, divák nemôže vedieť, že posledná veta už nebola relevantná a dôvodne sa môže domnievať, že mu v texte ušlo niečo podstatné a dôležité.

Pokiaľ ide o vyslovené porušenie ustanovenia § 39a ods. 5 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii v programe Teleráno, najvyšší súd dospel k odlišnému záveru ako odporkyňa, podľa ktorej navrhovateľka porušila povinnosť zreteľne informovať verejnosť o existencii umiestňovania produktov označením na konci programu. Najvyšší súd musí prisvedčiť argumentácii navrhovateľky, že spôsobom umiestnenia oznamu (v podstate na začiatku záverečných titulkov) bol naplnený účel zákona. Ustanovenie § 39a ods. 5 písm. d) vety prvej zákona o vysielaní a retransmisii stanovuje povinnosť zreteľne informovať verejnosť o existencii umiestňovania produktov v programoch označením na začiatku a na konci programu, ako aj pri pokračovaní programu po prerušení mediálnou komerčnou komunikáciou. Odporkyňa uvedené ustanovenie interpretovala tak, že informácia o komerčnom obsahu programu musí byť prezentovaná na úplnom konci programu. Porušenie povinnosti navrhovateľkou videla v tom, že počas záverečnej piesne a titulkov program pokračoval zábermi na spievajúceho a hrajúceho hosťa ako aj zábermi na činnosť ostatných hostí. Titulky programu tvorili iba drobnú lištu na spodku obrazovky a zábery na hostí jednoznačne dominovali na obrazovke.

Skutkové zistenia odporkyne sú správne, avšak s ich právnym posúdením najvyšší súd nemôže súhlasiť. Ustanovenie § 39a ods. 5 písm. d) vety prvej zákona o vysielaní a retransmisii neuvádza, že by informácia o existencii umiestňovania produktov mala byť umiestnená na úplnom konci programu, resp. fakticky bezprostredne po skončení programu (ako by to mohlo vyplývať z argumentácie odporkyne). Je zjavné, čo je zmyslom a účelom uvedeného zákonného ustanovenia: informovať divákov o existencii

umiestňovania produktov v programoch. Zvolením momentu umiestnenia oznamu na začiatku záverečných titulkov navrhovateľka v predjednanom prípade nepostupovala v rozpore s účelom zákona ani s jeho doslovným znením. Odporkyňa s poukazom na ustanovenie § 3 písm. i) bod 2 zákona o vysielaní a retransmisii (podľa ktorého program je zvukovo-obrazový, zložený z pohybujúcich sa obrazov so zvukom alebo bez zvuku, tvoriaci svojím obsahom, formou a funkciou uzavretý celok v rámci programovej služby vysielateľa alebo v rámci katalógu zostaveného poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie) dospela k záveru, že ak scény vysielané pred titulkami alebo po titulkoch programu sú po obsahovej, formálnej ako aj funkčnej stránke zhodné so zvyšnou časťou programu, jedná sa stále o jeden celok a teda o jeden program. Proti tomuto záveru odporkyne nemožno namietat', vo veci nie je sporné, že sa jednalo o jeden program. Záverečné titulky program nerozdelili, len signalizovali jeho ukončenie.

Pre posúdenie veci bola podstatná aj skutočnosť, že moderátori sa s divákmi rozlúčili a až potom nasledoval oznam o existencii umiestňovania produktov. V takom type programu, akým je Teleráno, rozlúčenie sa moderátorov s divákmi je jasnou informáciou o tom, že program končí, a pre diváka je táto skutočnosť spolu s faktom, že na obrazovke rolujú záverečné titulky, signálom, že môže prestať sledovať uvedený program a napríklad prepnúť na inú programovú službu. Umiestnením oznamu v úvode záverečných titulkov bol naplnený účel zákona a divák bol zreteľne informovaný o existencii umiestňovania produktov.

Výklad odporkyne bol príliš formalistický a navyše nezaručoval efektívnejšie naplnenie účelu zákona, pretože nebolo nijako objektívne preukázané, v ktorom momente diváci opúšťajú sledovanie programu (či v čase, keď už bežia záverečné titulky, alebo až po prečítaní celých záverečných titulkov a definitívnom ukončení programu). Striktnejším výkladom zákona preto odporkyňa postihuje navrhovateľku bez toho, aby bolo nepochybné, že týmto výkladom je lepšie naplnený účel zákona - informovať divákov o umiestňovaní produktov v programe. Z uvedeného dôvodu dospel najvyšší súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporkyne je potrebné zrušiť a vec jej vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

Druhým dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia je aj nedostatočné odôvodnenie výšky uloženej sankcie, čo v tejto časti rozhodnutia spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. S poukazom na § 47 ods. 3 správneho poriadku najvyšší súd uvádza, že odporkyňa bola povinná v odôvodnení rozhodnutia jasne vysvetliť, akými úvahami sa riadila pri ukladaní sankcie a určení jej výšky. Námietky navrhovateľky, že v odôvodnení rozhodnutia takéto úvahy a metodika pri stanovení výšky pokuty absentujú, sú podľa najvyššieho súdu opodstatnené. Vo výroku rozhodnutia rada uvádza, že navrhovateľke ukladá úhrnnú sankciu. V odôvodnení rozhodnutia však jej uloženie bližšie neodôvodňuje, ani sa výslovne o úhrnnej sankcii priamo nezmieňuje. Pokiaľ však rada v rozhodnutí odkazovala na analogické použitie trestnoprávnych zásad v správnom trestaní, nebolo s ohľadom na deklarované uloženie úhrnnej sankcie z odôvodnenia rozhodnutia vôbec zrejmé, ktorý správny delikt a z akých dôvodov považovala rada za „prísnejšie trestný“ a ako dospela k samotnej výške uloženej pokuty.

K uloženiu úhrnnej sankcie sa odporkyňa vyjadřila vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky, pričom uviedla, že analogicky so zásadami trestného práva uplatnila absorpčnú zásadu a sankciu uložila iba za závažnejší správny delikt, ktorým je opakované porušenie § 33 ods. 4 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii, a za porušenie povinnosti týkajúcej sa umiestňovania produktov (§ 39a) navrhovateľku reálne nesankcionovala. Takéto odôvodnenie uloženej sankcie však v napadnutom rozhodnutí jednoznačne absentuje.

Aj v prípade, že odporkyňa uložila sankciu len za porušenie § 33 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii, nie je možné považovať napadnuté rozhodnutie za dostatočne odôvodnené, nakoľko z rozhodnutia nie je zrejmé ani spôsob určenia výšky sankcie za odvysielané reklamy na lieky. Odporkyňa síce v rozhodnutí uviedla, že v minulosti v obdobných prípadoch, keď posudzovala viacero problematických reklám na lieky v jednom rozhodnutí, už viackrát pristúpila na model určenia výšky pokuty - 3 319 € za každú reklamu na liek, ktorá neobsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu, v ďalšom texte odôvodnenia

rozhodnutia však odporkyňa neozrejmla, či k rovnakému spôsobu určenia pokuty pristúpila aj v prejednávanej veci. V závere len uviedla, že nakoľko rozhodovala o dvoch samostatných správnych deliktov, pričom jeden z týchto správnych deliktov bol tvorený viacerými (štyrmi) čiastkovými útokmi, premietla túto skutočnosť aj do výšky ukladanej sankcie.

Z takto odôvodnenej výšky uloženej sankcie nebol vôbec zrejмый spôsob jej určenia, a preto najvyšší súd nemohol preskúmať, či postup pri určení výšky pokuty bol zákonný. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje odôvodnenie výšky uloženej pokuty za nekonzistentné a nejasné, neumožňujúce zistiť mechanizmus jej určenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov považoval za relevantné odvolacie námietky navrhovateľky týkajúce sa právneho posúdenia naplnenia znakov porušenia povinnosti stanovenej v § 39a ods. 5 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii a nedostatočného odôvodnenia výšky uloženej sankcie, preto odvolaniu vyhovel a napadnuté rozhodnutie odporkyne podľa § 250q ods. 3 vety prvej Občianskeho súdneho poriadku a § 250j ods. 2 písm. a) a d) v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Pri novom prejednaní veci je správny orgán viazaný právnym názorom súdu (§ 250r Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, tak, že úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia, ktoré pozostávali z náhrady trov za poskytnuté právne služby v uplatnenom rozsahu:

- za 2 úkony právnej služby poskytnuté v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie opravného prostriedku dňa 25. novembra 2014) v sume 2 x 134 eur podľa § 11 ods. 4 vety prvej v spojení s § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), plus 2 x režijný paušál po 8,04 eura podľa § 16 ods. 3 vyhlášky,
- za jeden úkon právnej služby poskytnutý v roku 2016 (účast' na pojednávaní pred najvyšším súdom dňa 23. novembra 2016) v sume 143 eur podľa § 11 ods. 4 vety prvej v spojení s § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky, plus režijný paušál 8,58 eura podľa § 16 ods. 3 vyhlášky.

Keďže právny zástupca navrhovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, podľa § 18 ods. 3 vyhlášky sa priznaná odmena a náhrady (spolu v sume 435,66 eura) zvyšujú o daň z pridanej hodnoty vo výške 20%, teda o sumu 87,13 eura. Celkové trovy poskytnutej právnej pomoci, ktoré v tomto konaní najvyšší súd priznal navrhovateľke, predstavujú sumu 522,79 eura.

Právny zástupca navrhovateľky vyčíslil trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 552,80 eura. K tomu najvyšší súd uvádza, že zo strany právneho zástupcu navrhovateľky išlo zjavne o chybu v písaní a počítaní pri uvedení výslednej sumy trov právneho zastúpenia. Najvyšší súd priznal navrhovateľke trovy za všetky úkony právnej služby tak ako boli uplatnené vo vyčíslení zo dňa 25. novembra 2016.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.